

RETTENS DOM (Første Afdeling)
17. september 1998 *

I sag T-50/96,

Primex Produkte Import-Export GmbH & Co. KG, Bad Homburg (Tyskland),

Gebr. Kruse GmbH, Hamburg (Tyskland),

Interporc Im- und Export GmbH, Hamburg,

ved advokat Georg M. Berrisch, Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Guy Harles, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøgere,

støttet af

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, først ved Stéphanie Ridley, derefter ved John E. Collins, begge Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtigede, bistået af barrister David Anderson, og med valgt adresse i Luxembourg på Det Forenede Kongeriges Ambassade, 14, boulevard Roosevelt,

intervenient,

* Processprog: tysk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Götz zur Hausen, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 26. januar 1996, dok. K(96) 180 endelig udg., rettet til Forbundsrepublikken Tyskland, vedrørende en ansøgning om fritagelse for importafgifter,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne R. M. Moura Ramos og P. Mengozzi,

justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 31. marts 1998,

afsagt følgende

Dom

Relevante bestemmelser

- 1 Artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1, herefter »forordning nr. 1430/79«), som ændret ved artikel 1, stk. 6, i Rådets forordning (EØF) nr. 3069/86 af 7. oktober 1986 (EFT L 286, s. 1, herefter »forordning nr. 3069/86«), bestemmer følgende:

»Godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter kan indrømmes, når der foreligger ... særlige forhold ... og der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede.«

- 2 I henhold til artikel 4, stk. 2, litra c), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3799/86 af 12. december 1986 om gennemførelsesbestemmelserne til artikel 4a, 6a, 11a og 13 i forordning nr. 1430/79 (EFT L 352, s. 19, herefter »forordning nr. 3799/86«) foreligger der ikke i sig selv særlige forhold som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, »når der for varer, der angives til fri omsætning med henblik på indrømmelse af præferencetoldbehandling, endog i god tro fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige til opnåelse af denne præferencetoldbehandling«.

- 3 Artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale

sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1, herefter »forordning nr. 1697/79«), bestemmer følgende:

»De kompetente myndigheder kan undlade at foretage efteropkrævning af import- eller eksportafgift, der ikke er opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, såfremt sidstnævnte i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter ...«

4 Den 12. oktober 1992 udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«), som anvendes fra den 1. januar 1994. Ved toldkodeksens artikel 251, stk. 1, blev bl.a. forordning nr. 1430/79 og nr. 1697/79 ophævet.

5 Forordning nr. 3799/86 blev ophævet ved artikel 913 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1, herefter »forordning nr. 2454/93«) med virkning fra den 1. januar 1994, idet forordning nr. 2454/93 anvendes fra denne dato.

6 Sidstnævnte forordnings artikel 907 bestemmer følgende:

»Efter at have hørt en ekspertgruppe bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne, forsamlet i udvalget med henblik på at behandle den foreliggende sag, træffer Kommissionen beslutning om, hvorvidt den særlige situation, der er til behandling, berettiger eller ikke berettiger til at indrømme godtgørelse eller fritagelse.

Denne beslutning skal træffes senest seks måneder efter Kommissionens modtagelse af de i artikel 905, stk. 2, omhandlede sagsakter. Såfremt Kommissionen har været nødt til at anmode medlemsstaten om supplerende oplysninger for at kunne træffe beslutning, forlænges fristen med tidsrummet fra Kommissionens anmodning om supplerende oplysninger til dens modtagelse heraf.«

7 Forordningens artikel 909 lyder således:

»Har Kommissionen ikke inden for den i artikel 907 omhandlede frist vedtaget sin beslutning eller ikke inden for den i artikel 908 omhandlede frist meddelt den pågældende medlemsstat nogen beslutning, imødekommer den besluttende toldmyndighed godtgørelses- eller fritagelsesansøgningen.«

8 I forordningens artikel 904 hedder det:

»Der ydes ikke ... fritagelse for importafgifter, når den eneste begrundelse til støtte for ... fritagelsesansøgningen består i:

...

c) at der for varer, der er angivet til overgang til fri omsætning, med henblik på indrømmelse af præferencetoldbehandling, og endog i god tro, fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige med henblik på opnåelse af denne præferencetoldbehandling.«

Sagens faktiske omstændigheder

- 9 I årene 1991 og 1992 var import af oksekød af høj kvalitet med oprindelse i Argentina inden for rammerne af den fælles toldtarif (jf. Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23.7.1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 256, s. 1), med senere ændringer) underlagt en told på 20%.

- 10 Der skulle ud over denne told betales en importafgift. Afgiftens størrelse blev regelmæssigt fastsat af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 12 i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179, med senere ændringer). På tidspunktet for de omtvistede indførsler var afgiften ca. 10 DEM pr. kg.

- 11 Fællesskabet havde imidlertid siden 1980 i henhold til den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) været forpligtet til at åbne et årligt fællesskabstoldkontingent fritaget for importafgift for oksekød med oprindelse i bl.a. Argentina.

- 12 I overensstemmelse med disse forpligtelser udstedte Rådet, for så vidt angår årene 1991 og 1992, forordning (EØF) nr. 3840/90 af 20. december 1990 (EFT L 367, s. 6) og forordning (EØF) nr. 3668/91 af 11. december 1991 (EFT L 349, s. 3) om åbning af et fællesskabstoldkontingent for fersk, kølet eller frosset oksekød af høj kvalitet henhørende under KN-kode 0201 og 0202, samt for produkter henhørende under KN-kode 0206 10 95 og 0206 29 91 (herefter »Hilton beef«). For det kød, der blev indført inden for rammerne af dette kontingent (herefter »Hiltonkontingentet«), skulle der kun betales den i den fælles toldtarif fastsatte told på 20% (artikel 1, stk. 2, i begge forordninger).

- 13 For de to samme år udstedte Rådet i øvrigt forordning (EØF) nr. 2329/91 af 25. juli 1991 (EFT L 214, s. 1) og forordning (EØF) nr. 1158/92 af 28. april 1992 (EFT L 122, s. 5) om autonom åbning af et særligt importkontingent for oksekød af høj kvalitet henhørende under KN-kode 0201 og 0202 samt produkter henhørende under KN-kode 0206 10 95 og 0206 29 91. Ved de nævnte forordninger blev de mængder, der kunne indføres inden for rammerne af Hilton-kontingentet, forhøjet.

- 14 Endelig udstedte Kommissionen for samme periode forordning (EØF) nr. 3884/90 af 27. december 1990 om gennemførelsesbestemmelser for de importordninger vedrørende oksekød, der er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 3840/90 og (EØF) nr. 3841/90 (EFT L 367, s. 129), og forordning (EØF) nr. 3743/91 af 18. december 1991 om gennemførelsesbestemmelser for de importordninger vedrørende oksekød, der er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 3668/91 og (EØF) nr. 3669/91 (EFT L 352, s. 36) (herefter »gennemførelsesforordningerne«).

- 15 I medfør af Hilton-kontingentet kunne visse mængder Hilton beef med oprindelse i Argentina således indføres afgiftsfrit til Fællesskabet. Denne fordel var betinget af, at der ved indførslen blev forelagt et ægthedscertifikat udstedt af udførselslandets kompetente udstedende organ.

- 16 Indtil slutningen af 1991 lå kompetencen til at udstede ægthedscertifikater i Argentina hos Junta Nacional de Carnes. I slutningen af 1991/begyndelsen af 1992 blev kompetencen til at udstede ægthedscertifikaterne overført til Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca. Der blev kun udstedt ægthedscertifikater til oksekødseksportører, der var godkendt af de argentinske myndigheder.

- 17 Efter at Kommissionen i 1993 var blevet underrettet om, at der var risiko for forfalskninger af ægtheds-certifikaterne, iværksatte den i samarbejde med de argentinske myndigheder undersøgelser heraf.
- 18 Tjenestemænd fra Kommissionen rejste flere gange til Argentina for at undersøge de faktiske forhold i samarbejde med nationale tjenestemænd.
- 19 En første mission fandt sted i perioden fra den 8. til den 19. november 1993. Resultatet af denne mission fremgår af en rapport af 24. november 1993 (herefter »1993-rapporten«), som bekræftede, at der fandtes uregelmæssigheder.
- 20 Ifølge rapporten undrede de argentinske myndigheder sig over, hvorfor disse uregelmæssigheder ikke var blevet opdaget ved indførslen af det pågældende Hilton beef til Fællesskabet. I rapportens punkt 11 hedder det: »... de argentinske myndigheder understregede, at de i årevis mere eller mindre regelmæssigt havde tilstillet Kommissionens ansvarlige tjenestegrene (GD VI) en liste over alle de ægtheds-certifikater for [Hilton beef], der var udstedt inden for de seneste ti dage, med angivelse af bl.a. den argentinske eksportør, modtageren i Fællesskabet, brutto- og nettovægt osv. Det ville på grundlag af en sådan liste efter de adspurgte personers opfattelse uden vanskeligheder have været muligt at sammenligne oplysningerne med angivelserne i de certifikater, der blev forelagt ved indførslen af de omhandlede produkter, og at konstatere, hvilke angivelser der ikke var i overensstemmelse med oplysningerne på listen«.
- 21 En anden mission til Argentina fandt sted i perioden fra den 19. april til den 6. maj 1994. Ifølge rapporten for denne mission, som er dateret den 17. august 1994 (herefter »den sammenfattende rapport«), var over 460 argentinske ægtheds-certifikater, som var forelagt i 1991 og 1992, blevet forfalsket.

- 22 De sagsøgende virksomheder, Primex Produkte Import-Export GmbH & Co. KG (herefter »Primex«), Gebr. Kruse GmbH (herefter »Gebr. Kruse«) og Interporc Im- und Export GmbH (herefter »Interporc«), er tyske selskaber, der bl.a. er aktive inden for import af kød og kødprodukter. De har i adskillige år også indført kød inden for rammerne af Hilton-kontingentet.
- 23 Ved det af sagsøgerne importerede oksekøds overgang til fri omsætning i Fællesskabet opnåede selskaberne ved forelæggelse af ægtheds-certifikater afgiftsfritagelse inden for rammerne af de åbnede toldkontingenter.
- 24 Efter at de ovennævnte forfalskninger var blevet opdaget, foretog de tyske myndigheder over for sagsøgerne efteropkrævning af importafgifterne. Mellem den 3. marts og den 10. juni 1994 blev der fremsendt påkrav til selskaberne om betaling af henholdsvis 90 975,30 DEM (Primex), 174 286,46 DEM (Gebr. Kruse) og 99 966,63 DEM (Interporc).
- 25 Sagsøgerne ansøgte herefter ved skrivelser af 1. februar, 24. februar og 22. marts 1995 de kompetente tyske toldmyndigheder om fritagelse for importafgifterne (herefter »fritagelsesansøgningerne«). Ansøgningerne blev begrundet i skrivelser af 6. april 1995. Sagsøgerne ansøgte også om en forlængelse af betalingsfristen i henhold til national ret, hvilket blev imødekommet.
- 26 Fritagelsesansøgningerne blev videresendt til Forbundsfinansministeriet. Ministeriet anmodede Kommissionen om at afgøre, om der var grundlag for at indrømme fritagelse for importafgifterne i medfør af artikel 13 i forordning nr. 1430/79. Anmodningerne blev modtaget af Kommissionen henholdsvis den 1. august (sag REM 8/95, Primex) og den 21. august 1995 (sag REM 11/95, Gebr. Kruse, og REM 12/95, Interporc).

- 27 Den 4. december 1995 mødtes en ekspertgruppe bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne for at tage stilling til, om ansøgningerne om fritagelse for importafgifterne burde imødekommes, i overensstemmelse med artikel 907 i forordning nr. 2454/93.
- 28 Ved beslutning af 26. januar 1996, rettet til Forbundsrepublikken Tyskland, gav Kommissionen udtryk for, at fritagelsesansøgningerne ikke burde imødekommes (herefter »den anfægtede beslutning«). Sagsøgerne blev bekendt med beslutningen den 7. februar 1996.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 29 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. april 1996 har sagsøgerne anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.
- 30 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 25. juni 1996 har de i medfør af procesreglementets artikel 64, stk. 4, og artikel 114 fremsat begæring om, at det pålægges Kommissionen at fremlægge bestemte dokumenter, som efter deres opfattelse er relevante for afgørelsen af sagen.
- 31 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 4. juli 1996 har Kommissionen anmodet om, at begæringen om bevisoptagelse ikke tages til følge.
- 32 Interporc havde i mellemtiden ved skrivelse af 23. februar 1996 over for Kommissionen fremsat begæring om aktindsigt i visse dokumenter vedrørende kontrollen med indførslerne af Hilton beef i medfør af Kommissionens afgørelse 94/90/EKSF, EF, Euratom af 8. februar 1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter (EFT L 46, s. 58).

- 33 Generaldirektørerne for GD VI og Generaldirektoratet for Told og Indirekte Beskatning (GD XXI) meddelte i vidt omfang afslag på begæringen om aktindsigt ved skrivelser af 22. og 25. marts 1996. Ved skrivelse af 27. marts 1996 bekræftede Interporc sin begæring af 23. februar 1996. Ved afgørelse af 29. maj 1996 meddelte Kommissionens generalsekretær afslag på denne bekræftende begæring.
- 34 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. august 1996 har Interporc anlagt annullationssøgsmål til prøvelse af afgørelsen af 29. maj 1996. Ved dom af 6. februar 1998 (sag T-124/96, Interporc mod Kommissionen, Sml. II, s. 231) har Retten annulleret Kommissionens afgørelse af 29. maj 1996 på grund af mangler ved begrundelsen.
- 35 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 8. oktober 1996 har Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgernes påstande. Ved kendelse af 30. januar 1997 har formanden for Tredje Afdeling taget begæringen til følge.
- 36 Ved Rettens beslutning af 2. juli 1997 er den refererende dommer blevet knyttet til Første Afdeling, som sagen derfor er blevet henvist til.
- 37 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Den har dog ved skrivelse af 15. december 1997 anmodet parterne om at fremlægge visse dokumenter og besvare visse spørgsmål skriftligt. Kommissionen og sagsøgerne har ved skrivelser indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 13. og 14. januar 1998 imødekommet denne anmodning.

38 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

39 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

40 Intervenienten, Det Forenede Kongerige, har nedlagt påstand om, at den anfægtede beslutning annulleres.

Realiteten

41 Sagsøgerne har gjort fem anbringender gældende. Det første anbringende går ud på, at der er sket en tilsidesættelse af retten til kontradiktion. For det andet gør de gældende, at der er sket en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, for så vidt som Kommissionen ikke gav Forbundsrepublikken Tysklands repræsentant mulighed for at udtale sig mundtligt under mødet den 4. december 1995 i ekspertgruppen bestående af repræsentanter for medlemsstaterne. For det tredje gøres det gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 13 i forordning nr. 1430/79, for det fjerde, at der er sket en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, og for det femte, at begrundelsen er utilstrækkelig. Sagsøgerne har under retsmødet frafaldet et andet anbringende, som de oprindeligt havde gjort gældende, nemlig at hjemmelen for den anfægtede beslutning er forkert.

Det første anbringende om en tilsidesættelse af retten til kontradiktion

Parternes argumenter

- 42 Sagsøgerne gør gældende, at den anfægtede beslutning er behæftet med en proceduremangel, idet de ikke fik mulighed for at blive hørt og forsvare sig direkte over for Kommissionen.
- 43 Det følger af retspraksis, at under enhver procedure, der iværksættes over for en person, og som kan munde ud i en retsakt, der er bebyrdende for den pågældende, er retten til kontradiktion et grundlæggende fællesskabsretligt princip, som skal overholdes, selv om der ikke er fastsat nogen bestemmelser vedrørende den pågældende procedure (Domstolens dom af 29.6.1994, sag C-135/92, Fiskano, Sml. I, s. 2885, præmis 39).
- 44 Retten til kontradiktion indebærer ikke blot en ret til at give udtryk for sin opfattelse, men også en ret til, inden der træffes beslutning, at blive orienteret om alle vigtige faktiske omstændigheder (Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187) og om de retlige betragtninger, Kommissionen agter at basere sin beslutning på. I det foreliggende tilfælde modtog sagsøgeren imidlertid først den sammenfattende rapport efter afslutningen af den administrative procedure, selv om det tilsyneladende var denne rapport, der dannede grundlag for Kommissionens konstatering af, at sagsøgerne ikke havde udvist den fornødne agtpågivenhed.
- 45 Det er ifølge sagsøgerne udtryk for en manglende forståelse for de proceduremæssige garantiers funktion, når Kommissionen gør gældende, at denne funktion udelukkende består i at gøre den besluttende myndighed bekendt med de faktiske omstændigheder og argumenter, ansøgeren finder relevante. Det er også vigtigt, at sagsøgerne får fuldstændigt kendskab til de relevante faktiske omstændigheder, således at de effektivt kan støtte deres fritagelsesansøgninger.

- 46 Domstolen har ganske vist fastslået, at de tidligere gældende procedureregler, som ikke gav debitor mulighed for at blive hørt af Kommissionen, var forenelige med fællesskabsretten (Domstolens dom af 13.11.1984, forenede sager 98/83 og 230/83, Van Gend & Loos og Expeditiebedrijf Wim Bosman mod Kommissionen, Sml. s. 3763). Artikel F, stk. 2, i den senere indgåede traktat om Den Europæiske Union bestemmer imidlertid bl.a., at Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention af 4. november 1950 til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Den i det foreliggende tilfælde fulgte procedure er ikke i overensstemmelse med denne konventions artikel 6, idet den navnlig strider mod artikel 6, stk. 3, litra c), hvorefter enhver har ret til at »forsvare sig personligt«. Kommissionen påberåber sig i denne forbindelse med urette Domstolens dom af 6. juli 1993 i sagen CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen (forenede sager C-121/91 og C-122/91, Sml. I, s. 3873, præmis 52), idet denne retspraksis ikke længere svarer til gældende fællesskabsret.
- 47 Det var i det foreliggende tilfælde særligt vigtigt, at kontradiktionsprincippet blev overholdt, idet Kommissionen både optrådte som dommer og som part. Den vurderede selv, i hvilket omfang den havde begået fejl, og hvilke konsekvenser der skulle drages heraf.
- 48 Kommissionen har bestridt, at den har tilsidesat retten til kontradiktion. Den har henvist til, at procedurereglerne på nuværende tidspunkt ikke foreskriver, at den afgiftspligtige skal deltage i den administrative procedure for Kommissionen. Det må i den forbindelse konstateres, at Retten i dom af 9. november 1995 i sagen France-aviation mod Kommissionen (sag T-346/94, Sml. II, s. 2841) ikke kritiserede bestemmelserne i forordning nr. 2454/93, endside anså dem for utilstrækkelige.
- 49 Som fastslået af Domstolen i den ovennævnte dom i sagen CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen (præmis 52), adskiller den procedure, der gælder på området for antidumpingtold, sig væsentligt fra den procedure, der følges på området for importafgiftsfritagelser. Man kan derfor ikke kritisere de i nærværende sag gældende procedureregler under påberåbelse af de proceduremæssige rettigheder i antidumpingsager.

- 50 Kommissionen har understreget, at den anfægtede beslutning — i modsætning til hvad der var situationen i sagen France-aviation mod Kommissionen — ikke blev truffet på grundlag af ufuldstændige sagsakter. Både Kommissionen og medlemmerne af den i henhold til artikel 907 i forordning nr. 2454/93 nedsatte ekspertgruppe rådede ikke alene over de sagsakter, som medlemsstaten havde fremsendt til Kommissionen, men også over fritagelsesansøgningerne og begrundelserne herfor.
- 51 I overensstemmelse med de krav, der følger af retspraksis, indgik alle de elementer, som sagsøgerne selv anså for væsentlige, i sagsakterne, da den anfægtede beslutning blev truffet (Domstolens dom af 17.3.1983, sag 294/81, Control Data Belgium mod Kommissionen, Sml. s. 911, og dommen i sagen Van Gend & Loos og Expeditiebedrijf Wim Bosman mod Kommissionen, a.st., præmis 9, samt dommen i sagen CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, a.st., præmis 48).
- 52 Sagsøgernes her omhandlede anbringende er ifølge Kommissionen udtryk for en manglende forståelse for den funktion, de proceduremæssige garantier i forbindelse med fritagelse for importafgifter har. Det eneste formål med de pågældende garantier er at gøre Kommissionen bekendt med de faktiske omstændigheder og argumenter, ansøgeren finder relevante, således at det kan afgøres, om fritagelsesansøgningen bør imødekommes, og ikke at gøre ansøgeren bekendt med de elementer, som Kommissionen efterfølgende vil kunne basere sin beslutning på.
- 53 Debitor skal ganske rigtigt have mulighed for at tage stilling til de dokumenter, som fællesskabsinstitutionen baserer sin beslutning på (Domstolens dom af 21.11.1991, sag C-269/90, Technische Universität München, Sml. I, s. 5469, præmis 25, og dommen i sagen France-aviation mod Kommissionen, a.st., præmis 32). Dette betyder imidlertid ikke, at han også skal kunne tage stilling til andre dokumenter end dem, Kommissionen baserer den anfægtede beslutning på.

- 54 Over for argumentet om, at Kommissionen både optræder som dommer og som part, gør Kommissionen gældende, at der ikke er noget usædvanligt i, at en administrativ myndighed træffer afgørelse om, hvorvidt der skal foretages efteroprævning af afgifter.
- 55 Kommissionen har endelig henvist til, at sagsøgernes advokat flere gange havde drøftet sagen med Kommissionens tjenestegrene, inden den anfægtede beslutning blev truffet.
- 56 Kommissionen finder således, at anbringendet bør forkastes.

Rettens bemærkninger

- 57 Indledningsvis bemærkes, at den administrative procedure for fritagelse for importafgifter består af to særskilte faser. Den første finder sted på nationalt plan. Debitor skal indgive sin ansøgning om fritagelse til den nationale forvaltning. Hvis denne finder, at ansøgningen ikke bør imødekommes, kan den træffe beslutning herom i henhold til de gældende regler uden at forelægge ansøgningen for Kommissionen. En sådan beslutning kan indbringes for de nationale domstole. Hvis den nationale forvaltning derimod er i tvivl eller finder, at ansøgningen bør imødekommes, skal den forelægge ansøgningen for Kommissionen til beslutning. Den anden fase i proceduren finder således sted på fællesskabsplan, idet de nationale myndigheder oversender sagens akter til Kommissionen. Denne træffer herefter beslutning om, hvorvidt ansøgningen om fritagelse skal imødekommes, efter at have hørt en ekspertgruppe bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne.
- 58 Forordning nr. 2454/93 indeholder kun bestemmelser om kontakt mellem den pågældende virksomhed og de nationale myndigheder eller mellem myndighederne og Kommissionen (dommen i sagen France-aviation mod Kommissionen, a.st.,

præmis 30). Kommissionen er således efter gældende ret alene i dialog med den pågældende medlemsstat. Procedurereglerne i forordning nr. 2454/93 giver navnlig ikke den afgiftspligtige virksomhed ret til at blive hørt under den administrative procedure for Kommissionen.

- 59 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at under enhver procedure, der iværksættes over for en person, og som kan munde ud i en retsakt, der er bebyrdende for den pågældende, er retten til kontradiktion et grundlæggende fællesskabsretligt princip, som skal overholdes, selv om der ikke er fastsat nogen bestemmelser vedrørende den pågældende procedure (Domstolens dom af 24.10.1996, sag C-32/95 P, Kommissionen mod Lisrestal m.fl., Sml. I, s. 5373, præmis 21, og af 12.2.1992, forenede sager C-48/90 og C-66/90, Nederlandene m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 565, præmis 44, samt dommen i sagen Fiskano mod Kommissionen, a.st., præmis 39).
- 60 Når henses til det skøn, Kommissionen råder over, når den træffer beslutning om at anvende den generelle billighedsklausul i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, må det navnlig i forbindelse med sager om godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter sikres, at de berørte parter har lejlighed til at udtale sig (dommen i sagen France-aviation mod Kommissionen, a.st., præmis 34, og i samme retning dommen i sagen Technische Universität München, a.st., præmis 14).
- 61 Kontradiktionsprincippet indebærer, at enhver person, der berøres af en bebyrdende afgørelse, skal have mulighed for at gøre sine synspunkter gældende, i det mindste i relation til de faktorer, Kommissionen har baseret sin afgørelse på til skade for den pågældende (jf. i samme retning dommene i sagerne Kommissionen mod Lisrestal m.fl., a.st., præmis 21, og Fiskano mod Kommissionen, a.st., præmis 40).
- 62 På det konkurrenceretlige område følger det af fast retspraksis, at retten til aktindsigt er nært forbundet med kontradiktionsprincippet. Aktindsigt henhører således under de proceduremæssige garantier, som har til formål at beskytte retten til kontradiktion (Rettens dom af 18.12.1992, forenede sager T-10/92, T-11/92, T-12/92 og

T-15/92, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2667, præmis 38, og af 29.6.1995, sag T-36/91, ICI mod Kommissionen, Sml. II, s. 1847, præmis 69).

- 63 Denne retspraksis kan overføres til det foreliggende tilfælde. Kontradiktionsprincippet kræver således ikke alene, at den berørte part får lejlighed til at udtale sig om relevansen af de faktiske omstændigheder, men også at den pågældende i det mindste kan tage stilling til de for fællesskabsinstitutionen foreliggende dokumenter (ovennævnte domme i sagerne Technische Universität München, præmis 25, og France-aviation mod Kommissionen, præmis 32).
- 64 Eftersom sagsøgerne gør gældende, at Kommissionen har gjort sig skyldig i alvorlige forsømmelser i forbindelse med kontrollen med Hilton-kontingentet, finder Retten, at Kommissionen, for at retten til kontradiktion kan udøves effektivt, har pligt til på begæring at give adgang til alle ikke-fortrolige administrative dokumenter vedrørende den anfægtede beslutning. Det kan nemlig ikke udelukkes, at dokumenter, som Kommissionen anser for irrelevante, kan have interesse for sagsøgerne. Hvis Kommissionen ensidigt kunne holde dokumenter uden for den administrative procedure, som muligvis vil kunne skade Kommissionen, ville dette kunne indebære en alvorlig tilsidesættelse af retten til kontradiktion for en virksomhed, der har ansøgt om fritagelse for importafgifter (jf. i samme retning dommen i sagen ICI mod Kommissionen, a.st., præmis 93).
- 65 I det foreliggende tilfælde tilkendegav Forbundsfinansministeriet i sin udtalelse vedrørende fritagelsesansøgningerne i forbindelse med oversendelsen af sagsakterne til Kommissionen, at der hverken var tale om urigtigheder eller forsømmelse fra sagsøgernes side.
- 66 I den anfægtede beslutning forholdes det for første gang sagsøgerne, at de ikke havde udvist den fornødne agtpågivenhed, idet de ikke selv havde truffet alle de fornødne sikkerhedsforanstaltninger over for deres medkontrahenter og medlemmænd i Argentina. Sagsøgerne havde navnlig ikke direkte kontrolleret, hvorledes

ægthedscertifikaterne var nået frem til dem (beslutningens 22. betragtning), selv om de havde haft mulighed for at tage forholdsregler (16. betragtning).

- 67 Der skal i denne forbindelse henvises til, at Retten i dommen i sagen *France-aviation mod Kommissionen* (præmis 36) fastslog, at når Kommissionen ikke agter at følge de kompetente nationale myndigheders stillingtagen til spørgsmålet, om den berørte virksomhed kan siges at have gjort sig skyldig i en åbenlys forsømmelse, har den pligt til at høre virksomheden på dette punkt. En sådan beslutning indebærer nemlig en kompleks retlig vurdering, som kun kan foretages på grundlag af alle relevante faktiske oplysninger.
- 68 Denne retspraksis kan overføres til det foreliggende tilfælde, selv om det kun gøres gældende, at sagsøgerne ikke har udvist tilstrækkelig agtpågivenhed. Det var nemlig hovedsagelig dette kritikpunkt, der dannede grundlag for Kommissionens afslag på ansøgningerne om fritagelse i medfør af artikel 13 i forordning nr. 1430/79, selv om det efter denne bestemmelse kræves, at der ikke er begået »åbenlys forsømmelse« af den berettigede.
- 69 Det fremgår af sagens akter, at Kommissionen ikke har givet sagsøgerne mulighed for under proceduren for Kommissionen at tage stilling og udtale sig om påstandene om manglende agtpågivenhed.
- 70 Sagsøgernes advokat drøftede ganske vist sagen med Kommissionens tjenestegrene, men de i den anfægtede beslutnings 16. og 22. betragtning indeholdte påstande var ikke genstand for disse drøftelser. Sagsøgerne har som svar på et spørgsmål fra Retten herom — uden at det er blevet bestridt af Kommissionen — anført, at der ikke under de nævnte drøftelser blev talt om, hvorvidt sagsøgerne eller importørerne i almindelighed havde gjort sig skyldige i manglende agtpågivenhed eller åbenlys forsømmelse.

- 71 Det følger heraf, at den anfægtede beslutning blev truffet efter en administrativ procedure, hvorunder væsentlige formforskrifter blev tilsidesat.
- 72 Det første anbringende om en tilsidesættelse af retten til kontradiktion bør derfor tiltrædes.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af artikel 13 i forordning nr. 1430/79

Sagsøgernes og intervenientens argumenter

- 73 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 13 i forordning nr. 1430/79 ved at antage, at der i det foreliggende tilfælde ikke forelå »særlige forhold« i bestemmelsens forstand. Kommissionen tog ikke, da den traf den anfægtede beslutning, tilstrækkeligt hensyn til sine egne grove fejl i forbindelse med kontrollen med indførslerne inden for rammerne af Hilton-kontingentet og de retlige konsekvenser heraf.
- 74 Da artikel 13 i forordning nr. 1430/79 er en generel billighedsklausul, bør efteropkrævning af importafgifter begrænses til tilfælde, hvor en sådan opkrævning er berettiget og forenelig med de grundlæggende retlige principper (Domstolens dom af 1.4.1993, sag C-250/91, Hewlett Packard France, Sml. I, s. 1819, præmis 46). Kommissionen råder ikke over nogen skønsmargen ved anvendelsen af artikel 13 (jf. for så vidt angår artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 Domstolens dom af 22.10.1987, sag 314/85, Foto-Frost, Sml. s. 4199, præmis 23).
- 75 Kommissionen havde pligt til at kontrollere indførslerne inden for rammerne af Hilton-kontingentet. Denne forpligtelse fulgte bl.a. af gennemførelsesforordnin-

gerne. I henhold til begge disse forordningers artikel 6, stk. 1, skulle medlemsstaterne således regelmæssigt give Kommissionen meddelelse om de indførsler, der fandt sted inden for rammerne af Hilton-kontingentet. Kun Kommissionen havde mulighed for at fastlægge, hvilken mængde Hilton beef der faktisk blev indført, og kontrollere, at denne mængde ikke overskred kontingentet.

- 76 Sagsøgerne påberåber sig forsømmelser fra såvel Kommissionens som de argentinske myndigheders side.

— Forsømmelser fra Kommissionens side

- 77 Sagsøgerne kritiserer bl.a. Kommissionen for, at den ikke i årets løb løbende registrerede, hvilke mængder der kunne indføres inden for rammerne af Hilton-kontingentet, og at den ikke sammenlignede de regelmæssige meddelelser fra medlemsstaterne om indførslerne af Hilton beef med oplysningerne fra de argentinske myndigheder om udførslerne.
- 78 Endvidere tilstillede den ikke de nationale myndigheder navne og underskriftsprøver for de personer, der var bemyndiget til at udstede ægthedscertifikater, eller oplysninger om udførsler fra Argentina. Disse undladelser forhindrede de nationale myndigheder i at foretage en effektiv kontrol af ægthedscertifikaternes gyldighed i forbindelse med de omtvistede indførsler.
- 79 I øvrigt havde Kommissionen allerede i 1989 kunnet konstatere betydelige overskridelser af kontingentet. Hvis den på daværende tidspunkt havde undersøgt disse

uregelmæssigheder, kunne man have forhindret, at der i 1991 og 1992 var blevet indført for store mængder med forfalskede ægthedscertifikater.

- 80 Desuden har Kommissionen selv anerkendt, at der var mangler ved kontrollen med kontingentet. Sagsøgerne har til støtte herfor bl.a. henvist til 1993-rapporten og et notat af 8. april 1994 fra generaldirektøren for GD VI rettet til generaldirektøren for GD XXI, hvori det anerkendes, at det gamle kontrolsystem var mangelfuldt.
- 81 Kommissionens forsømmelser medførte, at forfalskningerne kunne antage det nu konstaterede omfang. De udgør et »særligt forhold« efter artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

— Forsømmelser fra de argentinske myndigheders side

- 82 Sagsøgerne gør gældende, at de argentinske myndigheder også har begået fejl i forbindelse med overvågningen af og kontrollen med gennemførelsen af Hilton-kontingentet. De anvendte således formularer, der ikke var sikret mod forfalskninger, ved udstedelsen af ægthedscertifikaterne, og de forsynede de argentinske eksportører med blankoformularer. Desuden medførte kompetenceoverførslen fra Junta Nacional de Carnes til Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca, at der i flere måneder var forvirring omkring disse myndigheders respektive beføjelser og ansvarsområde, hvilket fremmede uregelmæssighederne.
- 83 Kommissionen er ifølge sagsøgerne ansvarlig for de argentinske myndigheders forsømmelser, idet den med kendskab til forholdene delegerede ansvaret for forvaltningen af Hilton-kontingentet til disse myndigheder.

- 84 I modsætning til hvad Kommissionen gør gældende, er det ikke relevant at henvise til artikel 904, litra c), i forordning nr. 2454/93 i det foreliggende tilfælde. Sagsøgerne gør nemlig ikke kun gældende, at de i god tro fremlagde forfalskede dokumenter. De påberåber sig også flere andre faktorer, herunder forsømmelser fra Kommissionens side.
- 85 De omhandlede forfalskninger er ikke en normal erhvervsrisiko. Kommissionen påberåber sig i denne forbindelse med urette Domstolens dom af 11. december 1980 i Acampora-sagen (sag 827/79, Sml. s. 3731). Den pågældende sag drejede sig om en enkelt indførsel, hvorfor det ikke med rimelighed kunne kritiseres, at Kommissionen ikke opdagede de omhandlede uregelmæssigheder. I det foreliggende tilfælde medførte Kommissionens forsømmelser derimod, at forfalskningerne kunne finde sted i adskillige år. Derfor går de konstaterede forfalskninger ud over en normal erhvervsrisiko.
- 86 Ifølge sagsøgerne forsøger Kommissionen i svarskriftet at tilføje nye grunde og/eller at erstatte begrundelsen for den anfægtede beslutning med en ny begrundelse. Den giver for det første i svarskriftet en ny retlig begrundelse angående betingelserne for en afgiftsfritagelse i medfør af artikel 13 i forordning nr. 1430/79. For det andet fremfører den nye kritikpunkter om, at sagsøgerne har gjort sig skyldige i åbenlys forsømmelse i denne bestemmelses forstand. Eftersom disse påstande ikke er indeholdt i den anfægtede beslutning, bør de afvises fra realitetsbehandling.
- 87 Hvad angår realiteten gør sagsøgerne gældende, at Kommissionen med urette sidestiller begrebet »åbenlys forsømmelse« i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 med begrebet god tro i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79. De to bestemmelser forfølger ganske vist samme formål, men de nævnte begreber er ikke identiske, idet den første bestemmelse i hvert fald har et væsentligt større anvendelsesområde end den anden (jf. i denne forbindelse Domstolens dom af 15.12.1983, sag 283/82, Schoellershammer mod Kommissionen, Sml. s. 4219).

- 88 Sagsøgerne bestrider under alle omstændigheder, at der foreligger åbenlys forsømmelse fra deres side. De var ikke i tvivl om, at ægthedscertifikaterne var gyldige. De havde heller ikke grund til at nære tvivl herom, idet der ikke var nogen tegn på uregelmæssigheder. Der var desuden ikke tale om et isoleret tilfælde, men om forfalskninger i stort omfang. De virksomheder, der var involveret i forfalskningerne, leverede ikke alene oksekød af høj kvalitet med forfalskede ægthedscertifikater. For det meste leverede de også store mængder med gyldige certifikater.
- 89 I modsætning til hvad Kommissionen gør gældende, havde sagsøgerne i realiteten ingen mulighed for at tage forholdsregler eller træffe sikkerhedsforanstaltninger over for deres medkontrahenter. Det var også umuligt for sagsøgerne, som har hjemsted i Europa, at fastslå, hvem eksportørerne havde fået ægthedscertifikaterne fra.
- 90 Selv om Kommissionen er i besiddelse af alle relevante dokumenter, har den intet fremført til støtte for sin påstand om, at sagsøgerne ikke udviste den fornødne agtpågivenhed.
- 91 Sagsøgerne konkluderer, at det ikke var berettiget at foretage efteropkrævning af afgifterne, idet alle betingelserne for at anvende artikel 13 i forordning nr. 1430/79 var opfyldt. Den anfægtede beslutning bør derfor annulleres.
- 92 Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at Kommissionen har begået en retlig fejl ved at antage, at artikel 13 i forordning nr. 1430/79 ikke finder anvendelse, subsidiært at den har anlagt en åbenbart urigtig vurdering ved udøvelsen af sin skønsbeføjelse i henhold til den nævnte bestemmelse.

- 93 Den anfægtede beslutning er nødvendigvis mangelfuld, idet Kommissionen ikke tog tilstrækkeligt hensyn til, at den selv havde bidraget til sagsøgernes problemer. Begrundelsen og konklusionerne i den anfægtede beslutning er åbenbart forkerte, idet Kommissionen i forhold til virksomhederne har ansvaret for, at bedrageri afsløres, og da den har tilsidesat sine kontrolforpligtelser i henhold til gennemførelsesforordningerne.
- 94 På baggrund af Kommissionens ansvar i forbindelse med overvågning og kontrol af kontingentet og de forsømmelser, Kommissionen har gjort sig skyldig i i forbindelse med udøvelsen af dette ansvar, er der ikke noget retligt grundlag for at afslå afgiftsfritagelsen. Et sådant afslag rammer fuldstændigt uskyldige virksomheder, hvilket er direkte i strid med det generelle billighedsformål med artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

Sagsøgtes argumenter

- 95 Kommissionen har anført, at den med rette antog, at de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag ikke udgør et særligt forhold, der begrundet en fritagelse for importafgifterne.
- 96 Den har under henvisning til dommen i sagen Hewlett Packard France, a.st. (præmis 46), og Domstolens dom af 14. maj 1996 i sagen Faroe Seafood m.fl. (forenede sager C-153/94 og C-204/94, Sml. I, s. 2465, præmis 83) gjort gældende, at betingelserne i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 skal vurderes på baggrund af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79.
- 97 Det følger heraf, at der kun er grundlag for en fritagelse for importafgifter, hvis alle de tre betingelser i sidstnævnte bestemmelse er opfyldt, nemlig at afgifterne ikke er

blevet opkrævet som følge af en fejl fra de kompetente myndigheders side, at debitor har handlet i god tro, dvs. ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget den af de kompetente myndigheder begåede fejl, og at han i forbindelse med toldangivelsen har overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter [jf. også toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b)]. I modsætning til hvad sagsøgeren gør gældende, kan de to nævnte bestemmelser generelt sidestilles, idet de følger det samme formål (dommen i sagen Hewlett Packard France, a.st., præmis 46), eller endog træde i stedet for hinanden (Retten dom af 5.6.1996, sag T-75/95, Günzler Aluminium, Sml. II, s. 497, præmis 55).

98 Disse betingelser må fortolkes restriktivt for at sikre en ensartet anvendelse af fællesskabsretten (Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-348/89, Mecanarte, Sml. I, s. 3277, præmis 33).

99 For så vidt angår påstanden om en fejl fra de kompetente myndigheders side gør Kommissionen gældende, at de herom fremførte argumenter bør afvises, idet de er fremført for første gang i replikken.

100 I øvrigt har de kompetente myndigheder ikke begået nogen fejl som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79. Debtors berettigede forventning nyder kun beskyttelse, såfremt de kompetente myndigheder selv har skabt det grundlag, hvorpå hans forventning hvilede. Fejlen skal kunne tilskrives de kompetente myndigheders aktive adfærd (ovennævnte domme i sagerne Hewlett Packard France, præmis 16, Faroe Seafood m.fl., præmis 91, og Mecanarte, præmis 23). Dette er ikke tilfældet, når de kompetente myndigheder bliver vildledt af urigtige angivelser fra eksportøren, hvis gyldighed de ikke skal kontrollere eller tage stilling til.

101 Denne antagelse følger også af artikel 4, stk. 2, litra c), i forordning nr. 3799/86 og artikel 904, litra c), i forordning nr. 2454/93. Det fremgår af disse bestemmelser, at det ikke i sig selv udgør en særlig omstændighed, der begrundes en fritagelse, at

der i god tro fremlægges forfalskede dokumenter. Det forhold, at de tyske toldmyndigheder i første omgang accepterede ægthedsattesterne som gyldige, kunne ikke skabe en berettiget forventning hos sagsøgerne (dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., a.st., præmis 93).

- 102 Ifølge Kommissionen fremgår det af retspraksis, at Fællesskabet ikke bør bære de skadelige følger af ukorrekt adfærd hos borgernes leverandører, og at en påpasselig erhvervsdrivende, der kender de gældende regler, samtidig med at han vurderer, hvilket udbytte en handel med præferenceberettigede varer kan indbringe, må kunne bedømme, hvilke risici der findes på det pågældende marked og indkalkulere dem som normale ulemper i forbindelse med handelen (ovennævnte dom i sagen Acampora, præmis 8). Sagsøgeren forsøger under påberåbelse af en forkert adfærd fra Kommissionens tjenestegrenes side med urette at undgå konsekvenserne af denne retspraksis.
- 103 Den af sagsøgerne rejste kritik kan ikke fjerne eller begrænse de erhvervsrisici, selskaberne er udsat for (jf. også dommen i sagen Van Gend & Loos og Expeditiebedrijf Wim Bosman mod Kommissionen, a.st., præmis 16 og 17). Kontrolsystemet havde udelukkende til formål at sikre, at der kun blev givet afgiftsfritagelse til kød, der blev importeret inden for rammerne af kontingentet. I det omfang markedet for oksekød i Fællesskabet ikke var truet, havde en kontingentoverskridelse ikke nødvendigvis medført, at Kommissionen straks skulle træffe foranstaltninger i så henseende.
- 104 Kontrolsystemet havde navnlig ikke til formål at underrette de berørte virksomheder eller endog beskytte dem mod eventuelt bedrageri, men derimod at kontrollere, at kontingentet blev anvendt korrekt. Der påhvilede således ikke Kommissionen nogen forpligtelser i forhold til de berørte virksomheder.
- 105 Den af Kommissionens tjenestegrene udviste adfærd i forbindelse med kontrollen med udnyttelsen af Hilton-kontingentet, som sagsøgerne kritiserer, kan ikke

betrages som et særligt forhold i de gældende reglers forstand. Kommissionen har udtrykkeligt afvist, at den selv skulle have gjort det muligt at forfalske ægtheds-certifikaterne. Der er heller ingen årsagsforbindelse mellem Kommissionens adfærd og importafgifternes opståen.

106 Over for det af sagsøgerne anførte om, at Kommissionens tjenestegrene ikke gjorde alt for at forhindre uregelmæssigheder, har Kommissionen henvist til, at den ikke skal påtage sig det økonomiske ansvar for forfalskninger, som måske kunne være undgået, hvis de kompetente myndigheder hurtigere havde truffet mere indgribende foranstaltninger. På næsten alle områder er der regler, der pålægger de kompetente myndigheder visse kontrolforpligtelser. Risikoen for at blive udsat for ulemper, som måske ikke var opstået, hvis kontrollen havde været fuldstændig effektiv, bæres imidlertid altid af den pågældende virksomhed.

107 Endvidere blev Kommissionen i henhold til den dagældende ordning først ved kalenderårets udgang underrettet om, hvor mange ægtheds-certifikater de argentinske myndigheder havde udstedt. Eventuelle kontingentoverskridelser kunne derfor først konstateres hen imod slutningen af det pågældende år eller i begyndelsen af det efterfølgende år, således at de ikke længere kunne forhindres.

108 Desuden var det ikke let at foretage en sammenligning. For det første skete udførelserne ikke nødvendigvis samtidig med de argentinske myndigheders meddelelse. For det andet var angivelsen af den planlagte importmedlemsstat i certifikatet ikke bindende, hvorfor importen ofte skete til en anden medlemsstat end den i certifikatet angivne.

- 109 Der var ganske vist tale om kontingentoverskridelser i 1989. Dette skyldtes imidlertid forvekslinger med ægthedscertifikater for andre indførsler af kød. Da Kommissionens tjenestegrene i 1993 blev gjort opmærksom på forfalskninger af ægthedscertifikater, reagerede de øjeblikkeligt. De kan derfor ikke siges at have gjort sig skyldige i alvorlige forsømmelser. I øvrigt var der kun tale om ubetydelige overskridelser i 1991 og 1992.
- 110 Da der ikke er begået fejl fra de kompetente myndigheders side, er den første af de tre betingelser i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 ikke opfyldt.
- 111 Den anden betingelse, nemlig at debitor handlede i god tro, er heller ikke opfyldt. Det gøres ganske vist i den anfægtede beslutning ikke gældende, at sagsøgerne har gjort sig skyldige i en »åbenlys forsømmelse«, men der tales i beslutningen om manglende agtpågivenhed (jf. 16. og 22. betragtning). Det fastslås således i 22. betragtning, at sagsøgerne ikke selv over for deres medkontraahenter og mellem-mænd i Argentina traf alle de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger, og at de navnlig ikke direkte kontrollerede, ad hvilke veje ægthedscertifikaterne var nået frem til selskaberne.
- 112 Sagsøgerne var i betragtning af deres kendskab til kontingentsystemet og deres erfaring inden for branchen fuldt ud i stand til at træffe foranstaltninger for at forhindre, at der blev anvendt forfalskede ægthedscertifikater. De undlod at træffe sådanne foranstaltninger, selv om de på baggrund af de økonomiske interesser, der stod på spil, burde have været klar over risikoen for manipulationer. De støttede sig i vidt omfang til mellem-mænd i Argentina i forbindelse med deres transaktioner. Det forhold, at der blev indskudt endnu en handelspartner mellem slagteriet og importøren, burde således have fået sidstnævnte til at være mere påpasselig.

- 113 Ifølge Kommissionen kunne sagsøgerne have opdaget, at ægthedscertifikaterne var forfalskede, hvis de havde undersøgt dem med den fornødne agtpågivenhed. Sagsøgerne modtog de originale ægthedscertifikater. Hvis der var tvivl om deres gyldighed, var selskaberne forpligtet til at skaffe sig vished om, at de var gyldige (ovennævnte domme i sagerne Hewlett Packard France, præmis 24, og Faroe Seafood m.fl., præmis 100).
- 114 Kommissionen konkluderer, at det her omhandlede anbringende bør forkastes, idet betingelserne for en importafgiftsfritagelse i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 ikke var opfyldt i det foreliggende tilfælde, da de kompetente myndigheder ikke havde begået fejl som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, og da sagsøgerne ikke handlede i god tro.

Rettens bemærkninger

- 115 Ifølge fast retspraksis er artikel 13 i forordning nr. 1430/79 en generel billighedsklausul, der tager sigte på at dække andre tilfælde end de hyppigst konstaterede i praksis, som ved udstedelsen af forordningen kunne gøres til genstand for specielle bestemmelser (Domstolens dom af 12.3.1987, forenede sager 244/85 og 245/85, Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, Sml. s. 1303, præmis 10, og af 18.1.1996, sag C-446/93, SEIM, Sml. I, s. 73, præmis 41). Artiklen er bl.a. bestemt til at anvendes, når de omstændigheder, som karakteriserer forholdet mellem den erhvervsdrivende og myndighederne, er sådanne, at det ikke er rimeligt at påføre denne erhvervsdrivende et tab, som han normalt ikke ville have lidt (Domstolens dom af 26.3.1987, sag 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, Sml. s. 1525, præmis 22).
- 116 Kommissionen skal således vurdere alle de faktiske omstændigheder under ét med henblik på at afgøre, om de udgør særlige forhold i den nævnte bestemmelses

forstand (jf. i samme retning Domstolens dom af 15.5.1986, sag 160/84, Oryzomyli Kavallas m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1633, præmis 16). Kommissionen råder ganske vist over et skøn i denne forbindelse (dommen i sagen France-aviation mod Kommissionen, a.st., præmis 34), men den skal ved udøvelsen heraf foretage en reel afvejning af Fællesskabets interesse i at sikre, at toldbestemmelserne overholdes, og den interesse, som importøren, der er i god tro, har i ikke at lide tab, der går ud over de normale erhvervsrisici. Kommissionen kan derfor ved undersøgelsen af, om fritagelsesansøgningen bør imødekommes, ikke nøjes med at tage hensyn til importørernes adfærd. Den skal også vurdere, hvilken indflydelse dens egen — evt. forkerte — adfærd har haft på den opståede situation.

- 117 Såfremt de to betingelser i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, nemlig at der foreligger særlige forhold og ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede, er opfyldt, har debitor krav på godtgørelse af eller fritagelse for importafgifterne, idet bestemmelsen ellers ville miste sin effektive virkning (jf. i relation til anvendelsen af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 Domstolens dom i sagen Mecanarte, a.st., præmis 12, dom af 4.5.1993, sag C-292/91, Weis, Sml. I, s. 2219, præmis 15, og i sagen Faroe Seafood m.fl., a.st., præmis 84).
- 118 Retten kan dermed ikke tiltræde Kommissionens synspunkt om, at der kun er grundlag for en importafgiftsfritagelse, såfremt alle de tre betingelser i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 er opfyldt, nemlig at afgifterne ikke er blevet opkrævet som følge af en fejl fra de kompetente myndigheders side, at debitor har handlet i god tro, dvs. ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget den af de kompetente myndigheder begåede fejl, og at han i forbindelse med toldangivelsen har overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter.
- 119 Domstolen har ganske vist fastslået, at artikel 13 i forordning nr. 1430/79 og artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 forfølger det samme formål, nemlig at begrænse efteropkrævninger af import- eller eksportafgifter til tilfælde, hvor en sådan opkrævning er berettiget, og hvor den er forenelig med et grundlæggende

princip, f.eks. princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (dommen i sagen Hewlett Packard France, a.st., præmis 46), men den anså ikke de to bestemmelser for at være sammenfaldende.

- 120 Domstolen understregede blot, at betingelsen i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 om, at fejlen skulle kunne opdages, svarer til betingelsen i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 om urigtigheder eller åbenlys forsømmelse, således at betingelserne ifølge sidstnævnte bestemmelse skal vurderes på baggrund af betingelserne i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79.
- 121 Selv hvis de kompetente myndigheder ikke har begået fejl som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, udelukker dette således ikke på forhånd, at den berørte subsidiært kan påberåbe sig artikel 13 i forordning nr. 1430/79 og gøre gældende, at der foreligger særlige forhold, der begrundet en importafgiftsfritagelse.
- 122 Kommissionens opfattelse tager ikke hensyn til formålet med de to bestemmelser. Mens artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 har til formål at beskytte afgiftsskyldnerens berettigede forventning med hensyn til, at samtlige forhold, som ligger til grund for afgørelsen om at foretage eller undlade efteropkrævning, er korrekte (dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., a.st., præmis 87), udgør artikel 13 i forordning nr. 1430/79, som fastslået ovenfor, en generel billighedsklausul. Artikel 13 ville miste sin karakter af en generel billighedsklausul, hvis betingelserne i artikel 5, stk. 2, altid skulle være opfyldt.
- 123 Ved undersøgelsen af, om Kommissionen anlagde en åbenbart urigtig vurdering ved at antage, at betingelserne i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 ikke var opfyldt i det foreliggende tilfælde, skal der først tages stilling til den anden betingelse, nemlig at der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af sagsøgerne, og derefter til den første betingelse om, at der skal foreligge særlige forhold.

— Betingelsen om, at der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse

- 124 Det er ikke i den anfægtede beslutning eller i Kommissionens skriftlige indlæg gjort gældende, at sagsøgerne har begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79. Kommissionen har som svar på et spørgsmål fra Retten under den mundtlige forhandling udtrykkeligt bekræftet, at den ikke hævder, at sagsøgerne på nogen måde var impliceret i de omhandlede forfalskninger.
- 125 I modsætning til hvad Kommissionen gør gældende, kan sagsøgerne end ikke siges at have gjort sig skyldige i manglende agtpågivenhed i det foreliggende tilfælde.
- 126 Det fremgår for det første af sagens akter, at sagsøgerne, indtil Kommissionens undersøgelser blev indledt i 1993 (jf. ovenfor, præmis 17), ikke havde kendskab til forfalskningerne eller uregelmæssigheder ved ægthedscertifikaterne.
- 127 Hvad dernæst angår forfalskningsmetoden bemærkes, at der, som allerede fastslået i Rettens dom af 19. februar 1998 i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen (sag T-42/96, Sml. II, s. 401, præmis 143 og 144), som regel blev udstedt to udgaver af ægthedscertifikatet — med samme nummer — for en given eksport, og at begge udgaver i overensstemmelse med artikel 4 i begge gennemførelsesforordningerne var forsynet med en underskrift og et stempel, der tilsyneladende hidrørte fra det samme kompetente udstedende organ, dvs. enten Junta Nacional de Carnes eller Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca.
- 128 I øvrigt viser en sammenligning af underskrifterne i de forskellige udgaver af et givet certifikat, at de ved første øjekast er identiske eller i det mindste meget ensartede.

- 129 Endelig indeholdt de to udgaver identiske angivelser med hensyn til dato og sted for udstedelsen, den argentinske eksportør, modtageren i Fællesskabet og det skib, der skulle benyttes til udførslen. Angivelserne i de to udgaver var kun forskellige for så vidt angår den angivne vægt. I den udgave, der bar overskriften »duplicado« og var bestemt for de argentinske myndigheder, var der angivet en væsentlig lavere vægt end i det originale certifikat, der blev givet til importøren. Mens »duplicado«-udgaven indeholdt vægtangivelser i størrelsesordenen 600 til 2 000 kg, lå vægtangivelsen i originalen, som svarede til de mængder, der faktisk blev eksporteret til Fællesskabet, på omkring 10 000 kg. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Hilton beef i den omhandlede periode normalt blev transporteret i containere med en kapacitet på ca. 10 000 kg.
- 130 Ifølge Kommissionens sammenfattende rapport blev forfalskningen af dokumenterne »gjort lettere ved, at formularsættene ikke på forhånd var nummererede, at der ikke blev taget hensyn til antallet af formularer, og at eksportørerne selv udfyldte dem«. Hertil kommer ifølge 1993-rapporten, at der i flere måneder efter, at kompetencen til at udstede ægthedscertifikaterne var blevet overført fra Junta Nacional de Carnes til Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca (jf. ovenfor, præmis 16), ikke var klarhed omkring myndighedernes beføjelser og de procedurer, der skulle følges, hvilket visse virksomheder benyttede sig af og omgik de gældende regler.
- 131 Sagsakterne indeholder flere holdepunkter for, at den kompetente argentinske myndighed udstedte et certifikat med et certifikatnummer for en lav vægt, arkiverede dette certifikat og gav bestemte argentinske slagterier et certifikat med samme nummer med stempler og underskrift uden mængdeangivelse. Slagterierne kunne derefter angive større mængder svarende til de faktisk udførte mængder. Det konkluderes i øvrigt i den sammenfattende rapport, at ansatte ved toldmyndighederne og de argentinske veterinærmyndigheder må have »lukket øjnene« ved lastningen.

- 132 Under de foreliggende omstændigheder kan det ikke med rimelighed siges, at sagsøgerne burde have opdaget de omhandlede forfalskninger, idet de ikke havde mulighed for at foretage en sådan kontrol. Som det med rette er blevet gjort gældende af sagsøgerne, kunne det ikke ses, at ægthedscertifikaterne var forfalskede. Desuden indeholder sagsakterne ingen holdepunkter for, at sagsøgerne havde grund til at nære tvivl om ægthedscertifikaternes gyldighed.
- 133 Endelig skal der knyttes to bemærkninger til de priser, sagsøgerne betalte for det omtvistede kød.
- 134 For det første er det ubestridt, at de priser, der blev betalt for Hilton beef, på grund af importafgiftsfritagelsen inden for rammerne af Hilton-kontingentet var højere end priserne for oksekød uden ægthedscertifikat. Sagsøgerne har i denne forbindelse — uden at det er blevet bestridt af Kommissionen — gjort gældende, at prisforskellen mellem de to former for kød nogenlunde svarede til de afgifter, der skulle betales ved import af andet oksekød end Hilton beef.
- 135 For det andet har Kommissionen heller ikke bestridt det af sagsøgerne anførte om, at de priser, der blev betalt for det oksekød, som blev importeret med ægtheds-certifikater, der senere viste sig at være forfalskede, var nogenlunde de samme som dem, der blev betalt for Hilton beef med gyldige ægtheds-certifikater.
- 136 Disse konstateringer dokumenterer, at sagsøgerne var i god tro i forbindelse med de omtvistede indførsler.

- 137 Eftersom sagsøgerne indgik deres købsaftaler og gennemførte de omtvistede indførsler i overensstemmelse med almindelig handelsbrug, måtte Kommissionen bevise, at de havde gjort sig skyldige i åbenlys forsømmelse.
- 138 Kommissionen har imidlertid end ikke forsøgt at føre et sådant bevis. Som svar på et spørgsmål fra Retten på dette punkt under den mundtlige forhandling har den blot gentaget de i den anfægtede beslutning indeholdte påstande om, at sagsøgerne ikke havde udvist den fornødne agtpågivenhed, idet de ikke over for deres medkontrahenter og mellemænd i Argentina traf alle de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger og ikke direkte kontrollerede, hvorledes ægthedsattesterne var nået frem til selskaberne.
- 139 Det må herefter konkluderes, at sagsøgernes adfærd hverken udgør manglende agtpågivenhed eller urigtigheder eller åbenlys forsømmelse som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

— Betingelsen om, at der skal foreligge særlige forhold

- 140 I henhold til de gældende regler og efter fast retspraksis udgør det ikke i sig selv et særligt forhold, der kan begrunde en importafgiftsfritagelse, at der for varer, der er angivet til overgang til fri omsætning, med henblik på indrømmelse af præferencetoldbehandling, og endog i god tro, fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være forfalskede [artikel 4, stk. 2, litra c), i forordning nr. 3799/86, artikel 904, litra c), i forordning nr. 2454/93 og de ovennævnte domme i sagerne Van Gend & Loos og Expeditiebedrijf Wim Bosman mod Kommissionen, præmis 16, Acampora, præmis 8, samt Domstolens dom af 17.7.1997, sag C-97/95, Pascoal & Filhos, Sml. I, s. 4209, præmis 57-60].

- 141 I det foreliggende tilfælde gør sagsøgerne imidlertid ikke kun gældende, at de i forbindelse med de omtvistede indførsler i god tro fremlagde forfalskede dokumenter. De støtter i første række deres ansøgninger om fritagelse på, at navnlig Kommissionen har gjort sig skyldige i alvorlige forsømmelser i forbindelse med kontrollen med anvendelsen af Hilton-kontingentet, hvilket gjorde det lettere at foretage de pågældende forfalskninger.
- 142 I modsætning til hvad Kommissionen gør gældende, er de ovennævnte bestemmelser således ikke til hinder for en importafgiftsfritagelse.
- 143 I medfør af traktatens artikel 155 og princippet om god forvaltningskik havde Kommissionen pligt til at sikre, at Hilton-kontingentet blev anvendt korrekt, og kontrollere, at det ikke blev overskredet (jf. i samme retning Domstolens dom af 15.1.1987, sag 175/84, Krohn mod Kommissionen, Sml. s. 97, præmis 15).
- 144 Denne kontrolforpligtelse fulgte også af gennemførelsesforordningerne. I begge disse forordningers artikel 6, stk. 1, hedder det således: »For hver periode på ti dage giver medlemsstaterne senest 14 dage efter den pågældende periode Kommissionen meddelelse om de mængder af de i artikel 1 omhandlede produkter, der er overgået til fri omsætning, specificeret efter oprindelsesland og KN-kode.« Et sådant krav ville ikke have nogen mening, hvis det ikke var forbundet med en pligt for Kommissionen til at kontrollere, at kontingentet blev anvendt korrekt.
- 145 Desuden fremgår det af de dokumenter, Kommissionen har fremlagt efter Rettens anmodning, at de argentinske myndigheder i 1991 og 1992 regelmæssigt tilstillede Kommissionen lister over de ægthedscertifikater, der var udstedt inden for de seneste ti dage, med angivelse af bl.a. certifikatets nummer, den argentinske eksportør, modtageren i Fællesskabet og de eksporterede mængders nettovægt. De argentinske myndigheder tilstillede ligeledes Kommissionen navne og underskriftsprøver for de argentinske tjenestemænd, der var bemyndiget til at underskrive ægtheds-certifikaterne.

- 146 Kommissionen var således den eneste, der rådede over de nødvendige oplysninger for at foretage en effektiv kontrol med udnyttelsen af Hilton-kontingentet. I en sådan situation måtte den så meget mere have pligt til at kontrollere, at kontingentet blev anvendt korrekt.
- 147 Det kan på baggrund af sagens akter konstateres, at kontrollen med anvendelsen af Hilton-kontingentet i den omhandlede periode var behæftet med alvorlige mangler, som må tilskrives Kommissionen.
- 148 For det første kontrollerede Kommissionen i 1991 og 1992 ikke regelmæssigt og effektivt de af de argentinske myndigheder fremsendte oplysninger om de eksporterede mængder inden for rammerne af kontingentet og de udstedte ægthedscertifikater i forhold til de tilsvarende oplysninger, medlemsstaterne tilstillede Kommissionen. Hvis Kommissionen havde foretaget en sådan kontrol, kunne bedrageriet formentlig være blevet opdaget meget tidligere.
- 149 Kommissionen foretog reelt kun en overfladisk og ufuldstændig kontrol af indførslerne.
- 150 Kommissionen sammenfattede således først de modtagne oplysninger i nogle lister, der blev udarbejdet i begyndelsen af det følgende år, hvorfor mængdeforskelle og eventuelle overskridelser først kunne konstateres på dette tidspunkt. Den kunne derfor ikke i løbet af et givet år underrette medlemsstaterne om en eventuel fuld udnyttelse af kontingentet for det pågældende år.
- 151 Der var desuden kun tale om håndskrevne lister. Hvis Kommissionen havde behandlet oplysningerne ved hjælp af edb, kunne den have foretaget en meget mere effektiv kontrol. Den kunne også uden større vanskeligheder have løst de problemer, der var forbundet med, at angivelserne af den planlagte importmedlemsstat i ægthedscertifikaterne ikke var bindende, hvorfor en eksport kunne ske til en anden medlemsstat end den i certifikatet angivne.

- 152 For det andet undlod Kommissionen at tilstille medlemsstaterne underskriftsprøver for de argentinske tjenestemænd, der var bemyndiget til at underskrive ægthedscertifikaterne, eller at offentliggøre dem i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. De nationale myndigheder blev dermed afskåret fra et redskab, som kunne være effektivt med henblik på at opdage forfalskninger rettidigt.
- 153 For det tredje reagerede Kommissionen ikke på tidligere konstaterede overskridelser af Hilton-kontingentet.
- 154 Det fremgår af den sammenfattende rapport, at det på baggrund af den undersøgelse, der blev gennemført i Argentina i 1993, kunne konstateres, at der i 1991 og 1992 var blevet fremlagt mere end 460 forfalskede ægthedscertifikater. Der blev således i disse to år indført 4 500 tons oksekød til Fællesskabet med falske certifikater. De ikke-opkrævede afgifter herpå beløber sig til ca. 18 mio ECU.
- 155 Det er ubestridt, at Kommissionen allerede i 1989 havde konstateret overskridelser i et lignende omfang. Som det fremgår af dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, a.st., præmis 178, har Kommissionen anerkendt, at Hilton-kontingentet alene i dette år var blevet overskredet med mere end 3 000 tons.
- 156 At Kommissionen ikke reagerede på konstateringen heraf, udgør en alvorlig forømmelse fra institutionens side. Den burde på baggrund af de konstaterede uregelmæssigheder have indset, at det var nødvendigt at foretage en mere grundig kontrol. Den burde allerede på daværende tidspunkt have iværksat undersøgelser med henblik på at få fastlagt de nøjagtige årsager til overskridelserne.

- 157 Hvis Kommissionen i rette tid havde truffet nogle mere effektive kontrolforanstaltninger med henblik på at løse problemerne i forbindelse med de i 1989 konstaterede kontingentoverskridelser, ville de i 1991 og 1992 foretagne forfalskninger sandsynligvis ikke kunne have fået det senere konstaterede omfang svarende til ca. 10% af Hilton-kontingentet. Endvidere havde virksomhedernes tab således med sikkerhed kunnet begrænses.
- 158 Det forhold, at der ikke blev indført et effektivt kontrolsystem, medførte sammen med de andre konstaterede forsømmelser med hensyn til kontrollen med Hilton-kontingentet, at forfalskningerne fortsat kunne finde sted og antage det i forbindelse med nærværende sag konstaterede omfang.
- 159 Som fastslået ovenfor (jf. præmis 134), var markedsprisen for Hilton beef med et gyldigt ægthedscertifikat normalt væsentligt højere end prisen for kød uden et sådant certifikat. Prisforskellen skyldtes, at der for oksekød, der blev importeret uden for Hilton-kontingentet, skulle betales afgifter på ca. 10 DEM pr. kg (jf. ovenfor, præmis 10).
- 160 De priser, sagsøgerne betalte for det oksekød, der blev importeret med forfalskede ægthedscertifikater, var nogenlunde de samme som dem, der blev forlangt for Hilton beef med gyldige certifikater, hvilket Kommissionen ikke har bestridt (jf. også ovenfor, præmis 135).
- 161 Sagsøgerne gør på denne baggrund gældende, at de som følge af den højere pris for Hilton beef i økonomisk henseende i forbindelse med de omtvistede indførsler allerede har betalt en pris, der stort set indeholder den omtvistede importafgift, hvilket Kommissionen ikke bestrider.

- 162 En afgiftspligtig virksomheds forventning om gyldigheden af et ægthedscertifikat, som i forbindelse med en senere kontrol viser sig at være forfalsket, er ganske vist normalt ikke beskyttet i henhold til fællesskabsretten, idet et sådant forhold er en erhvervsrisiko (ovennævnte domme i sagerne Van Gend & Loos og Expeditiebedrijf Wim Bosman mod Kommissionen, præmis 17, Acampora, præmis 8, Mecanarte, præmis 24, og Pascoal & Filhos, præmis 59 og 60).
- 163 I det foreliggende tilfælde kunne forfalskningerne imidlertid kun føre til betydelige overskridelser af Hilton-kontingentet, fordi Kommissionen ikke opfyldte sin forpligtelse til at kontrollere anvendelsen af kontingentet i 1991 og 1992. Under disse omstændigheder lå forfalskningerne, som i øvrigt var udført meget professionelt, uden for rammerne af den sædvanlige erhvervsrisiko, som sagsøgerne i henhold til den i præmis 162 citerede retspraksis skal bære.
- 164 Da artikel 13 i forordning nr. 1430/79 er bestemt til at anvendes, når de omstændigheder, som karakteriserer forholdet mellem den erhvervsdrivende og myndighederne, er sådanne, at det ikke er rimeligt at påføre denne erhvervsdrivende et tab, som han normalt ikke ville have lidt (dommen i sagen Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, a.st., præmis 22), finder Retten på baggrund af ovenstående, at omstændighederne i det foreliggende tilfælde udgør særlige forhold i den nævnte bestemmelses forstand og begrunder en importafgiftsfritagelse.
- 165 Kommissionen anlagde således en åbenbart urigtig vurdering, da den antog, at den mangelfulde kontrol med anvendelsen af Hilton-kontingentet under ingen omstændigheder kunne udgøre særlige forhold.
- 166 Det følger heraf, at det tredje anbringende om en tilsidesættelse af artikel 13 i forordning nr. 1430/79 — ligesom det første anbringende — må tiltrædes.

- 167 Den anfægtede beslutning bør herefter annulleres, uden at det er fornødent at tage stilling til det andet, det fjerde og det femte anbringende om tilsidesættelse af henholdsvis væsentlige formforskrifter, proportionalitetsprincippet og begrundelsespligten.

Sagens omkostninger

- 168 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgernes påstand herom.
- 169 Intervenienten, Det Forenede Kongerige, bærer sine egne omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Afdeling)

- 1) Kommissionens beslutning af 26. januar 1996, rettet til Forbundsrepublikken Tyskland, vedrørende en ansøgning om fritagelse for importafgifter annulleres.

2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

3) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger.

Vesterdorf

Moura Ramos

Mengozzi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. september 1998.

H. Jung

B. Vesterdorf

Justitssekretær

Præsident